

El diable i la serventa

Castellbisbal

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Terme de Castellbisbal (08755 Castellbisbal)
Emplaçament Crta. C-243-c, km. 0,3 (08755 Castellbisbal)

Coordenades:

Latitud: 41.47498
Longitud: 1.93785
UTM Est (X): 411315
UTM Nord (Y): 4592031

Classificació

Número de fitxa 08054-67
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Medieval Modern Contemporani
Segle XV-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique
Data de registre de la fitxa: dv., 08/07/2011 - 02:00

Descripció

Recollida per Joan Amades explica com en un camp, prop de Palau Solità, es troba un megàlit que el diable portava a coll des del Montseny, d'on l'havia arrencat, fins a Martorell per tal d'acabar-hi el famós pont romà conegut per pont del Diable, que travessa el Llobregat. Part d'ençà del riu, hi havia un gran hostel on no hi havia cap pou per proveir-se d'aigua. Hi havia una serventa que s'havia de passar gairebé tot el dia anant a cercar l'aigua a l'altra banda del riu, en una fonteta. Un dia que el riu baixava molt ple, va dir que

més valdria donar-se al dimoni que haver de fer tants viatges a la font. A l'instant se li presentà un cavaller que li prometé fer-li un pont en una sola nit a canvi de la seva ànima. La serventa acceptà. El diable, car no era altre que el cavaller, es posà tot seguit a treballar amb tota fúria. Només hi mancava una pedra. La matinada s'acostava. En passar el diable per davant de Can Cortès, el gall d'aquesta casa es posà a cantar anunciant el dia. El diable, que només pot treballar durant les hores de fosca, en sentir cantar el gall cregué que ja era de dia. No havent tingut temps d'acabar el pont, deixà caure amb ràbia la pedra a terra i quedà dreta i enfonsada set canes, tal com avui es troba. Hi ha variants segons les quals la serventa estava inquieta, es va llevar poc més enllà de mitjanit i veié amb païra que el pont ja estava gairebé llest. Cridà l'hotelera i, plorant, li contà el que passava. La mestressa prometé salvar-la. Tirà una galleda d'aigua al damunt del pobre gall que dormia. La bèstia es posà a cantar. Els galls veïns li contestaren fins a arribar a cantar els de Can Cortès de Palau, quan el diable passava per allí. Hom dóna el mateix nom i conta la mateixa llegenda de la pedra superior del dolmen de Vilassar. AMADES (1981: 281)

Història

La tradició dels anomenats ponts del diable és general a Europa, es tracta d'històries o llegendes d'origen medieval de molt ús a la vella Europa, tot i que Catalunya és un dels llocs on més proliferen. La llegenda dels ponts del diable, amb tot els seus components bàsics, tingué el seu origen en algun indret determinat i s'hauria escampat a altres llocs on existien ponts envoltats d'un entorn natural semblant, agafant els topònims i les peculiaritats de cada lloc. El diable és l'esperit maligne, enganyador, destructiu, una força natural personificada que desplega tot allò que és distint. Totes les promeses de plaers i riqueses, de domini i de poder a canvi de vendre's l'ànima al diable tindran l'infern com a desenllaç. Totes les llegendes tenen en comú el protagonista: una dona que normalment és un ésser temptat pel diable. Inicialment s'explicaven oralment de generació en generació, però segur que és durant el segle XIX quan foren recollides pels rondallaires arran del moviment cultural de la Renaixença, i s'editaren col·leccions populars que probablement contribuïren a escampar aquestes llegendes a altres indrets.

Bibliografia

AMADES J. (1981) Llegendes populars. Ed. Selecta, p.281-283 RUIZ I ELIAS, A. (1998) Notes històriques: parròquia de Castellbisbal. Castellbisbal.